

Atletiek in het Olympisch Stadion

Atletiek en het Olympisch Stadion in Amsterdam zijn al decennia lang onlosmakelijk met elkaar verbonden. Regelmatig was het stadion het decor van grote atletiekwedstrijden, nationale en internationale kampioenschappen. Meer recent vormt het de plek waar de [marathon van Amsterdam](#) begint en eindigt en waar in 2016 het succesvolle EK atletiek werd gehouden. Dat is eigenlijk een kwestie van ‘terug van weggeweest’, want lange tijd was het stadion niet vanzelfsprekend ook een atletiekstek. Vooral in de jaren '70, '80 en '90 voerden andere sporten de boventoon. Hoe verliep die wisselvallige geschiedenis?

Atletiek was voor het eerst in het Olympisch stadion te zien tijdens de Olympische Spelen van 1928. Toen werd meteen geschiedenis geschreven omdat voor het eerst vrouwen werden toegelaten op het atletiekonderdeel. Het niet zo progressieve Internationaal Olympisch Comité (IOC) had dit lange tijd tegengehouden omdat atletiek niet vrouwelijk zou zijn en bovendien te inspannend voor het tere vrouwenlichaam. Daar dachten sportieve vrouwen zelf anders over. Na druk van de internationale vrouwensportorganisatie Fédération Sportive Féminine Internationale (FSFI) om dan maar zelf atletieksporten te organiseren gingen IOC en de Internationale Atletiekfederatie (IAAF) overstag. Het programma was weliswaar beperkt (100, 200 en 800 meter hardlopen, hoogspringen, discuswerpen en 4 x 100 meter estafette), toch was het voor die tijd radicaal.

Nederland deed in 1928 met zestig atleten mee, veertien vrouwen en 46 mannen. De achttienjarige hoogspringster Lien Gisolf (1910-1993) wist de enige Nederlandse atletiekmedaille te halen: met een sprong van 1,56 meter veroverde ze zilver. Over haar deelname en de relatieve eenvoud van die Spelen zei ze later: ‘Ik had geen trainingspak, maar had nog het geluk een oude broek van mijn oom te kunnen lenen. Een Olympisch dorp was er niet. Ik sliep bij mijn oom en tante in Amsterdam, want Voorburg was te ver om heen en weer te reizen. Naar het stadion nam ik de tram. Tijdens het openingsdefilé droegen wij mantelpakjes die wij bij de Bijenkorf moesten halen. Het paste allemaal redelijk, in tegenstelling tot de pakken, die we in 1932 op de Olympische Spelen van Los Angeles droegen. Toen paste niets en had iedereen óf veel te lange mouwen, óf veel te korte.’

Lien Gisolf springt met een sprong van 1,56 meter naar een zilveren medaille in het Olympisch Stadion. N.B.:

Bron: Atletiekhistorici.nl

Het onderdeel vrouwenatletiek op de Spelen van 1928 ging om nog een andere reden de sportgeschiedenisboeken in. Toen na afloop van de 800 meter enkele atletes (vooral sprintsters die eigenlijk de 100 meter gewend waren) vermoeid op de grond vielen, zagen de organisatie en de kritische (mannelijke) sportpers dit als een bewijs van vrouwelijk onvermogen om langere afstanden dan de sprints te lopen. Het onderdeel werd geschrapt en kwam pas in 1960 weer op de Olympische agenda. Ook toen vond IOC-voorzitter Avery Brundage dat geen gezicht: 'her charmes sink to a level somewhere below zero'. Op nationale wedstrijden bleven vrouwen trouwens wel gewoon de 800 meter lopen.

Meer Nederlandse Olympische successen in de atletiek lieten in de jaren dertig nog even op zich wachten, ook al omdat de Nederlandsche Atletiek Unie er financieel slecht voorstond. Het Olympisch stadion was na de Spelen wel het decor geworden van jaarlijks terugkerende internationale wedstrijden. Vooral in de jaren dertig wisten verscheidene Nederlandse atleten successen te behalen. Eén van deze Nederlanders was Chris Berger (1911-1965), lid van de Amsterdamsche Atletiek Club (AAC), die vooral uitblonk op de 100 en 200 meter sprint. Daarnaast schreef hij in diezelfde jaren vele Nederlandse kampioenschappen op zijn naam. Deze werden grotendeels georganiseerd in het Olympisch stadion.

Chris Berger (links) wordt 2° op de 100 meter tijdens internationale atletiekkampioenschappen in 1931.

Naast Chris Berger was er nog een andere Nederlandse atleet die zich, onder andere in het Olympisch stadion, toonde op het wereldtoneel van de atletieksport. De jonge Fanny Blankers (1918-2004) wist op meerdere onderdelen jeugdkampioene te worden. Als Fanny Blankers-Koen zou ze later bekend komen te staan als 'de vliegende huisvrouw' omdat zij als getrouwde vrouw en moeder van twee kinderen sterke atletische prestaties op nationale en

internationale atletiekwedstrijden wist neer te zetten, inclusief vier gouden medailles op de Spelen van Londen in 1948. In de jaren veertig en vijftig domineerde ze de 80 meter horden en de 100 en 200 meter sprint. In het Olympisch Stadion wist zij zelfs enkele wereldrecords te vestigen. Tijdens de zogeheten Olympische Dag op 20 juni 1948, een aantal weken voor de Spelen van Londen, verbeterde ze het wereldrecord op de 80 meter horden. Dat was opmerkelijk, want eigenlijk wilde Fanny in eerste instantie niet deelnemen aan deze Olympische Dag, die jaarlijks wordt gehouden ter viering van de instelling van de moderne Olympische Spelen. Fanny was die dag als toeschouwer aanwezig, maar organisatoren, toeschouwers en haar trainer, echtgenoot Jan Blankers, wisten haar over te halen om toch om mee te doen. Met gepaste tegenzin zette ze aan en liep vervolgens een wereldrecord.

Fanny Blankers-Koen

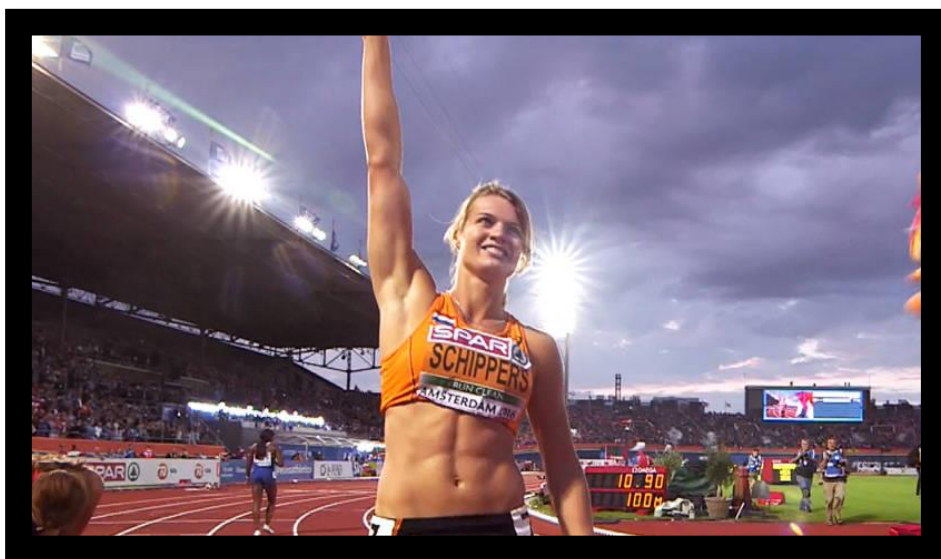
Door de successen van Chris Berger, Fanny Blanker-Koen en ook midden-langeafstandsloper Wim Slijkhuis (1923-2003, winnaar van twee bronzen medailles op de Spelen van 1948) was atletiek in de jaren na de oorlog ongekend populair in Nederland. Internationale wedstrijden in het stadion trokken maar liefst 20.000 toeschouwers. Maar dat succes was van korte duur en in het Olympisch stadion verschoof de atletiek steeds verder naar de achtergrond. De Olympische dagen konden weliswaar tot in de late jaren vijftig rekenen op grote bezoekersaantallen en ook de zogenaamde 'Olympische revanchewedstrijden' tussen Olympisch kampioenen en andere atleten trokken bezoekers. Op den duur liep dat echter steeds verder terug, ook omdat internationale atleten niet naar het stadion kwamen.

Suggestie filmmateriaal:

- https://www.youtube.com/watch?v=eZ_j4UsgxqE (Records Wim Slijkhuis en Fanny Blankers-Koen in het Olympisch Stadion (1943))

Wellicht had de slechte staat van onderhoud van de sintelbaan daar iets mee te maken. Steeds gaf men de voorkeur aan het organiseren van voetbal- of wielervedstrijden en autospeedway, waarbij de bezoekersaantallen veel hoger waren. Vooral onder dat laatste had de baan ernstig te leiden. In 1968 vond er nog de ‘Grote prijs van Amsterdam’ plaats, het eerste toernooi sinds jaren. Dat gebeurde op initiatief van de directeur van het Olympisch Stadion, Jaap Mellegers, die de atletiek een warm hart toedroeg. Sterke vrouwensprinters, zoals Wilma van der Berg, Truus Hennipman, Mieke Sterk, Corrie Bakker en Lydi Makkinje traden aan, maar ‘een baan voor wereldrecords is het niet meer’, moest ook Mellegers toegeven. Dit resulteerde er uiteindelijk in dat er in de jaren zeventig en tachtig geen atletiekwedstrijden meer plaatsvonden in het stadion. De aandacht ging eerder uit naar andere sporten.

Het reddingsplan dat in 1996 werd opgesteld om het voor de sloop bestemde stadion te behouden, kwam de atletiek in Amsterdam en eigenlijk in heel Nederland goed uit. Het gerenoveerde en vernieuwde Olympische stadion moest opnieuw de aandacht van de nationale en internationale atletiekwereld trekken. De eerste stap in dat proces was huisvesting van atletiekvereniging Phanos, die in 2000 ontstond uit een fusie van atletiekverenigingen Sagitta en Blauw-Wit, in het stadion. Andere stappen waren onder andere het organiseren van nationale atletiekkampioenschappen en zelfs de Europese kampioenschappen in 2016. Tijdens dat EK werden maar liefst 126.000 kaarten verkocht. De deelname van de ‘nieuwe Fanny’ – Dafne Schippers – droeg daaraan zeker bij.

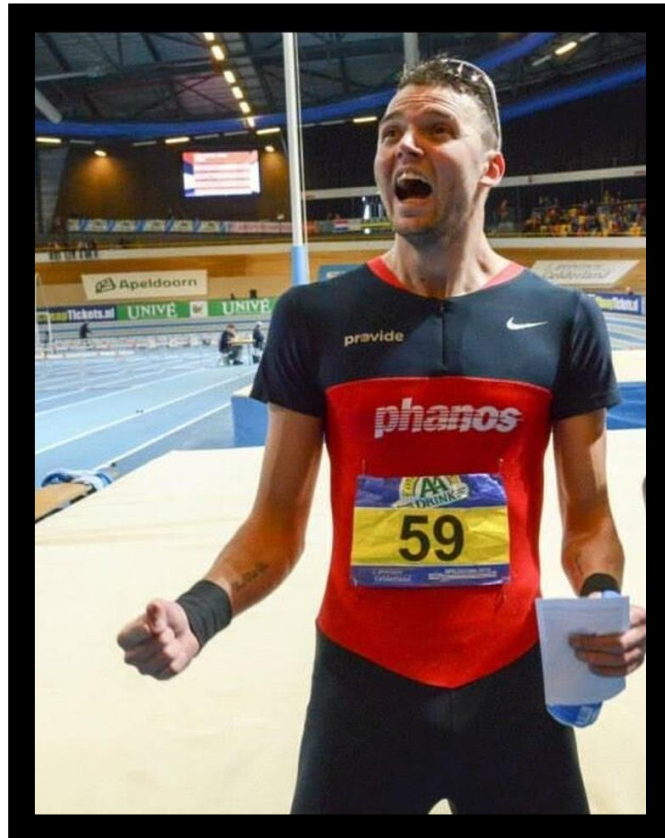
Schippers na haar winst op de 100 meter tijdens het EK in het Olympisch Stadion. N.B.: copyright NOS

Suggestie filmmateriaal:

- <https://www.youtube.com/watch?v=qeIAwpuZxlw> (Goud Dafne Schippers op het EK atletiek in het Olympisch Stadion (2016)) (Eventueel ook beschikbaar via NOS.nl: <https://nos.nl/video/2116487-ek-goud-voor-schippers-op-100-meter.html>)

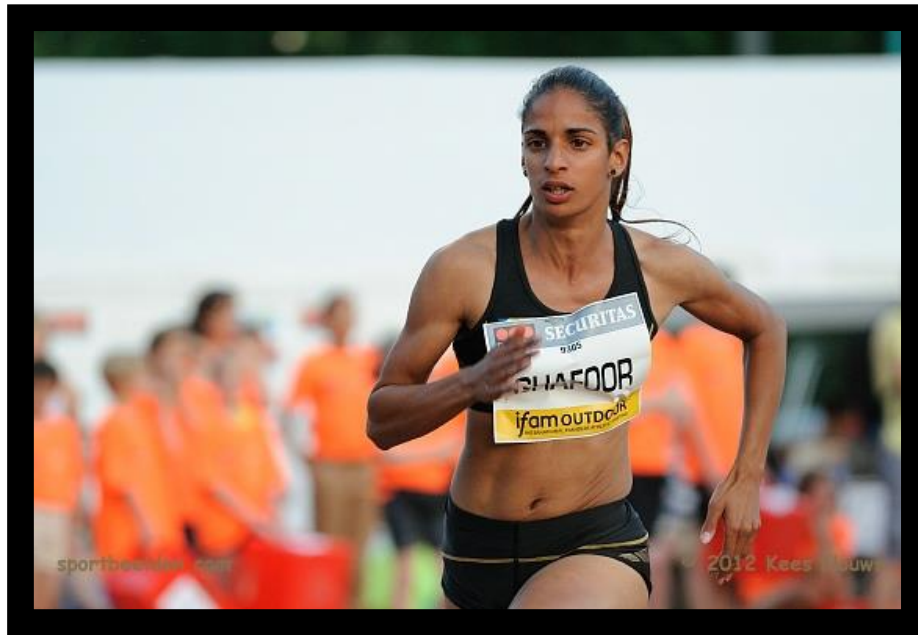
Het EK atletiek in 2016 scoorde op alle fronten. Op het gebied van financiën werden positieve cijfers behaald en zowel leden van de *European Athletics* als buitenlandse delegaties spraken vol lof over de organisatie van het atletiekevenement. Ook atleten waren trots op Europa's

grootste atletiekevenement in Amsterdam. Phanoslid Bjorn Blauwhof, in 2016 Nederlands kampioen indoor op de 400 meter, deed mee aan de 4x400 meter. Hij zei erover: ‘De deelname aan dit EK pakken ze me nooit meer af. Het allerbelangrijkst voor mij als topsporter was het idee dat mijn vrienden en familie er voor mij waren op de tribunes, dat ik in het volgepakt stadion waar ik jaren getraind heb kon lopen en dan ook nog eens in de finale heb kunnen staan. Dat is tot op heden het hoogtepunt geweest uit mijn sportcarrière. Daarnaast heeft het Olympisch Stadion en de stad Amsterdam laten zien dat we ook grote internationale atletiekwedstrijden kunnen organiseren. Dat biedt perspectieven voor de toekomst.’

Bjorn Blauwhof na winst op de 400 meter tijdens het NK indoor in 2016. N.B. [Bron: RTV Purmerend](#)

Sprintster Madiea Ghafoor, die in 2013 tijdens de Nederlandse kampioenschappen in het Olympisch Stadion kampioen werd op de 100 meter sprint en tevens lid is van Phanos, is ook van mening dat er perspectieven zijn voor het stadion op het gebied van atletiek: ‘Het stadion laat de laatste jaren zien dat het naast sportstadion ook andere functies bezit. Het wordt succesvol ingezet als plaats van allerlei soorten evenementen en festivals. Deze multifunctionaliteit komt ook de atletiek ten goede. In Duitsland, waar de atletiekstadions goed gevuld zijn, wordt het programma van atletiekwedstrijden altijd gevuld met muzikale optredens en andere vormen van vermaak. De amusementswaarde van zo’n atletiekwedstrijd groeit op die manier voor de toeschouwers. Dat zou in het Olympisch Stadion ook moeten lukken. Op die manier neemt de populariteit van atletiek ook toe.’

Sprintster Madiea Ghafoor. N.B. [Bron: Losseveter.nl](#)

Naast de grote topsportwedstrijden organiseert het Olympisch Stadion, in samenwerking met partners, ook atletiekwedstrijden voor recreanten. Populaire evenementen als Olympic Moves, De Cruyff Foundation 14K Run en verschillende door huisvereniging Phanos georganiseerde wedstrijden trekken jaarlijks duizenden bezoekers van jong tot oud, die willen proeven van de atletische topsportsfeer die het Olympisch Stadion bezit. Dit geldt ook voor mensen met een fysieke of geestelijke beperking. Op deze manier maakt het stadion duidelijk dat atletiek voor iedereen is.

Suggestie filmmateriaal

- https://www.youtube.com/watch?v=hF3_Z3fFGKM (Cruyff Foundation 14K Run 2017)

Doorklikmogelijkheden

Marathon van Amsterdam

De TCS Marathon van Amsterdam bestaat sinds 1975. In de periode daarvóór werden er ook wel marathons georganiseerd in Amsterdam, al was van een traditie geen sprake. De meest bekende was de marathon tijdens de Olympische Spelen van 1928, die werd gewonnen door de Algerijn Boughera Al Ouafi. In de jaren daarna organiseerde het populaire tijdschrift *Het Leven* marathons en in 1956 werd er een gehouden in het kader van het Nederlandse kampioenschap atletiek.

De eerste Marathon van Amsterdam zoals we die nu kennen werd op initiatief van Ger van Nessel georganiseerd. Van Nessel, voorzitter van de Amsterdamse atletiekvereniging AV'23, nam in 1974 contact op met de gemeente Amsterdam om een manier te vinden om zowel de atletieksport als de stad Amsterdam te promoten. Aangezien de stad dat jaar haar 700-jarige jubileum vierde werd gekozen voor het organiseren van een marathon. Net als tegenwoordig

waren start en finish dat jaar in het Olympisch Stadion, iets wat tot op heden door de deelnemers wordt gezien als meest positieve aspect van de marathon.

Bij de eerste editie namen ruim 300 lopers deel. In vergelijking met nu is dat een klein aantal, maar voor die tijd was dit een nationaal record. In 2014 deden er ongeveer twaalfduizend lopers mee en tijdens de 40e editie in 2015 waren dit er zelfs 45.000. Daarmee is de Marathon van Amsterdam in korte tijd uitgegroeid tot één van de grootste participatiesportevenementen van het land.

Internationaal Olympisch Comité (IOC)

Het Internationaal Olympisch Comité (IOC) is een niet-gouvernementele organisatie die verantwoordelijk is voor de organisatie van de Olympische zomer- en winterspelen. Dit doet het IOC sinds de eerste Olympische zomerspelen van 1896 in Athene. Het IOC stelde onder meer een Olympisch Handvest samen waarin de regels en gidslijnen van de Olympische Spelen werden vastgelegd. Elke organisatie van de Olympische Zomer- of Winterspelen komt aan de hand van dit handvest tot stand.

In het handvest is ook opgenomen hoe de organisatie van het IOC zelf vorm krijgt. Oprichters Pierre de Coubertin (Frankrijk) en Demetrius Vikelas (Griekenland) besloten dat de leden van het comité uit alle delen van de wereld moesten komen, zodat het IOC alle belangen van afzonderlijke IOC-leden wereldwijd zou kunnen behartigen. Aanvankelijk waren het wel vooral westerse landen die de toon aangaven.

Elk afzonderlijk IOC-lid kan alleen via een nationaal Olympisch Comité in de raad van IOC-leden deelnemen. In Nederland heet het nationaal comité na de fusie van het Nationaal Olympisch Comité en de Nederlandse Sport Federatie NOC*NSF. Samen bepalen de deelnemende leden wat de samenstelling is van de organisatie van het IOC. Zij mogen hierover in het geheim stemmen. Tijdens die stemming wordt door de IOC-leden een president en een uitvoerend comité gekozen. Het uitvoerend comité, dat bestaat uit een voorzitter, vier vicepresidenten en tien gewone leden, en de president dragen zorg voor de inachtneming van het Olympisch Handvest, de interne organisatie en financiën van het IOC, het opstellen van agenda's voor ledenvergaderingen en de begeleiding van de selectieprocedure voor kandidaten die als gastland voor Zomer- of Winterspelen willen optreden. Dit alles maakt het tweejaarlijks organiseren van 'de Spelen' mogelijk.

Fédération Sportive Féminé Internationalé (FSFI)

De internationale vrouwensportorganisatie FSFI werd in 1921 opgericht omdat een aantal vrouwen (onder wie de Française Alice Milliat (1884–1957) ontevreden was over de medewerking van bestaande sportorganisaties als het IOC en de Internationale Vereniging van Atletiekfederaties (IAAF). Die bolwerken van conservatieve witte mannen wierpen obstakels op om vrouwen te laten deelnemen aan internationale sporttoernooien. Door zelf *Women's World Games* – internationale sportwedstrijden uitsluitend voor vrouwen – te gaan organiseren oefenden de vrouwen druk uit op IOC en IAAF om de regels te versoepelen, zodat deelname aan meer sportonderdelen mogelijk werd.

Zo werd het tijdens de Olympische Spelen van 1928 voor vrouwen mogelijk om aan een beperkt atletiekprogramma deel te nemen. De onderdelen waren: 100 en 200 meter sprint, de 800 meter hardlopen, hoogspringen, discuswerpen en 4 x 100 meter estafette. Op kritische

commentaren op de 800 meter na (die voor vrouwen te zwaar zou zijn) was die deelname een groot succes, zodat Amsterdam geldt als de doorbraak van de Olympische vrouwenatletiek. Milliat was hiermee echter niet tevreden. Vrouwen mochten immers maar aan zes onderdelen meedoen. Ten opzichte van mannen, die op 22 onderdelen konden uitkomen, was dit zeer weinig. Helaas voor Milliat viel de vrouwensportorganisatie vanwege organisatorische moeilijkheden in 1934 uiteen. Ze liet echter wel een erfenis na: IAAF en het IOC erkenden het harde werk dat de FSFI voor vrouwen in de sportwereld had verricht en werden in de loop van de tijd progressiever. Om op Olympisch niveau mee te kunnen doen aan de marathon moesten vrouwelijke atleten echter tot 1984 wachten; boksen werd pas in 2012 toegestaan.

Lien Gisolf

Lien Gisolf (1910–1993) groeide in de jaren '20 en '30 uit tot een van Nederlands meest succesvolle hoogspringsters. Op de Olympische Spelen van 1928 wist zij als enige deelnemende Nederlandse atleet een medaille te winnen. Met een sprong van 1,56 meter behaalde zij de zilveren medaille. Kort voor de Olympische Spelen wist zij zelfs tijdens haar tweede officiële wedstrijd een wereldrecord te vestigen. Dit deed zij op 3 juli 1928 tijdens een internationale atletiekwedstrijd in Brussel met een sprong van 1,582 meter. Wat vooral verrassend was aan deze sprong was het feit dat de officials, zonder het zelf te weten, de lat niet de gebruikelijke twee, maar acht centimeter hoger hadden gelegd. Gisolf kwam er op die manier pas later achter dat ze eigenlijk veel hoger had gesprongen dan ze aanvankelijk dacht.

Uiteindelijk zou Lien Gisolf voor de hockeysport kiezen, maar pas nadat ze driemaal Nederlands kampioene hoogspringen was geworden en nogmaals had deelgenomen aan de Olympische Spelen. Dat was in Los Angeles in 1932. Helaas gooide een spierscheuring die ze opliep tijdens oefeningen op de bootreis richting de Verenigde Staten roet in het eten. Uiteindelijk moest ze zich tevredenstellen met een vierde plaats. Ze blijft desondanks de eerste Nederlandse atlete die op de Olympische Spelen een medaille veroverde.

Chris Berger

Hij wordt ook wel 'de snelste man ter wereld tussen twee Olympische Spelen in' genoemd. Chris Berger (1911–1965) was een Nederlandse sprinter die in de jaren '20 en '30 furor maakte op de 100 en 200 meter sprint. Hij wist tijdens een sprintwedstrijd in Amsterdam zelfs een wereldrecord op de 100 meter neer te zetten. Dit was overigens niet in het Olympisch Stadion, maar op de nabijgelegen atletiekbaan aan het Olympiaplein. Met een tijd van 10,3 seconden verbeterde hij het oude record. Deze tijd werd uiteindelijk door de Amerikaanse sprinter Jesse Owens in 1936 verbeterd. Wel bleef deze tijd tot 1951 staan als Europees record.

Helaas voor Berger wist hij nooit eremetaal op de Olympische Spelen te behalen. In 1932 werd hij in Los Angeles in de halve finales uitgeschakeld; vier jaar later in Berlijn werd hij tijdens de 4 x 100 meter estafette gediskwalificeerd vanwege een mislukte wissel met Tinus Osendarp. Ondanks het missen van een Olympische medaille werd Berger wel acht keer Nederlands kampioen en twee keer Europees kampioen in de jaren '30.

Later, toen Berger zijn sportcarrière beëindigde, bleef hij verbonden aan het Olympisch Stadion. Waar hij vroeger te zien was als sporter werd hij nu hoofdopzichter. Hij verhuisde met zijn gezin naar de portierswoning die zich op het stadionplein bevond. In 2002 is dit

huisje 40 meter verplaatst omdat het bedreigd werd door sloopplannen. Na aanhoudende kritiek van onder andere Johan Crujff, Ed van Thijn en John de Mol, werd de portierswoning waar Berger had gewoond in originele staat gerestaureerd. Tegenwoordig wordt deze woning verhuurd als vergaderruimte.

Olympische Dag

Vanaf 1933 werd jaarlijks ter ere van de Olympische Spelen in 1928 een feestdag georganiseerd. Tijdens deze 'Olympische Dag' werden sportwedstrijden gehouden in verschillende disciplines: wielrennen, paardensport, gymnastiek, atletiek en voetbal. In de jaren waarin de Zomerspelen op het programma stonden was de Olympische Dag de gelegenheid voor supporters om hun favoriete sporters uit te zwaaien. Voor de sporters betekende dit, met het oog op de Spelen die er kort na volgden, dat zij een laatste keer alles uit de kast konden halen om het publiek te overtuigen van hun goede vorm. Zodoende ontstonden zo nu dan ware rivaliteitswedstrijden, zoals in 1933 tussen Tinus Osendarp en Chris Berger op de 100 meter sprint, of in 1951, toen Wim Slijkhuis op de 1500 meter verrassend verloor van Harry Harting. Naast onderlinge gevechten was de Olympische Dag ook een mogelijkheid voor sporters om records te lopen. Zo lukte het Fanny Blankers-Koen op de Olympische dag van 1948 om een wereldrecord te vestigen op de 80 meter horden. Zowel de mogelijkheid aanwezig te zijn bij eventuele records als het zien van Nederlands beste topsporters betekende dat toeschouwers in de jaren '30, '40 en '50 massaal op de Olympische dagen afkwamen. In 1958 werd de Olympische Dag voor het laatst in deze vorm gehouden.

Tegenwoordig staat de Olympische Dag, of 'Olympic Day', in het teken van de geboorte van de moderne Olympische Spelen. Op deze dag nemen honderdduizenden mensen van jong tot oud deel aan diverse sportieve activiteiten door heel het land. Daarbij staat niet alleen de sport zelf centraal, maar ook – in Olympische geest - ideële doelen zoals het streven naar een betere samenleving en het inspireren van toekomstige kampioenen.

Wim Slijkhuis

Wim Slijkhuis (1932-2003) was een langeafstandsloper die uitblonk op de 1500 en 5000 meter en daarnaast bewees een uitstekende veldloper te zijn. In de oorlogsjaren lukte het hem drie keer Nederlands kampioen te worden op de 5000 meter. In de jaren die daarop volgden, van 1946 tot 1951, lukte hem dat zelfs nog acht keer, waarvan drie keer op de 1500 meter. Zijn successen bleven niet beperkt tot nationale kampioenschappen. Op de Olympische Spelen van 1948 in Londen wist hij twee bronzen medailles te veroveren, op de 1500 en 5000 meter. Op de 1500 meter verbeterde hij zelfs zijn eigen, twee jaar eerder gevestigde, nationale en persoonlijke record. Ander internationaal succes had hij nog in 1950 in Brussel toen hij zich op de 1500 meter mocht kronen tot Europees kampioen.

De successen die Slijkhuis had in de jaren na de oorlog maakten hem immens populair bij het publiek, maar dat was niet de enige reden. Slijkhuis bezat een rustige en soepele loopstijl die naast het publiek ook experts imponeerde. Hij stond erom bekend een 'lichte, verende pas' te hebben die aangenaam was om te zien. De Engelse media omschreven deze zelfs als *poetry of motion*, 'bewegende poëzie'. Na de Olympische Spelen van 1952 in Helsinki, waar hij vroegtijdig uitviel, wist Slijkhuis geen grootste successen meer te behalen. In 1954 zwaaide hij, na enkele blessures opgelopen te hebben, af als atleet. In de voor het Olympisch Stadion spannende jaren '90, waarin de sloopplannen voor het stadion rijp waren, kwam Slijkhuis

terug in de spotlights als een van de initiatiefnemers van een promotieactie om het stadion te redden. Slijkhuis overleed in 2003 op 70-jarige leeftijd, maar kon de heropening van het Olympisch Stadion, waar hij zich intensief voor had ingezet, gelukkig nog meemaken.

Cruyff Foundation 14K Run

De Cruyff Foundation 14K Run is een jaarlijks terugkerende 'Social Run' die in het teken staat van Johan Cruyff (1947-2016). De Run vindt plaats op 25 april, diens verjaardag. De liefdadigheidsloop voert de deelnemers over een parcours van 14 kilometer langs memorabele plekken uit het leven van Johan Cruyff. De start van dit parcours is op het plein tegenover het Olympisch Stadion, de finish vindt plaats in de Johan Cruyff Arena. Voor degenen die niet ervaren genoeg zijn voor 14 kilometer is er ook nog een 5K Run die de lopers rondom de Arena voert.

De opbrengsten komen ten goede aan projecten van de Johan Cruyff Foundation, die aan kinderen, ook met een beperking, mogelijkheden wil bieden om in beweging te blijven.

Phanos

Phanos is de atletiekvereniging die als hoofdhuurder van het Olympisch Stadion de atletiefaciliteiten beheert. In 2000, na de verbouwing van het stadion, werd Phanos opgericht uit een fusie van twee andere atletiekverenigingen, AV Sagitta en Blauw-Wit, en nam vervolgens haar intrek in het stadion. De band tussen het Olympisch Stadion en Phanos, is mede door voorgangers al meer dan een eeuw oud. Blauw-Wit, dat voorheen alleen een voetbalafdeling had, organiseerde in het begin van de 20^e eeuw al zomerse atletiekwedstrijden voor haar voetballende leden om de conditie van de spelers tijdens de zomerstop op peil te houden. In 1917, besloot het bestuur om een atletiekafdeling op te richten. Deze nam vlak na de oprichting plaats in het in 1914 gebouwde 'Oude Stadion'. Mede door de destijds goede atletiefaciliteiten daar lukte het sommige leden van Blauw-Wit zelfs om door te dringen tot de Nationale Atletiekploeg. Een bekende hordeloper van Blauw-Wit, Lau Spel (1900-1979), mocht zelfs voor Nederland deelnemen aan de Olympische Spelen van 1924 (Parijs) en 1928 (Amsterdam). Na de Olympische Spelen van 1928 in Amsterdam werd het Oude Stadion afgebroken en kon Blauw-Wit haar intrek in het Olympische Stadion nemen.

De Amsterdamse Damesatletiekvereniging Sagitta werd in 1936 opgericht door Jan Blankers (1904-1977), de latere echtgenoot van Fanny Blankers-Koen (1918-2004), in de hoop de damesatletiek naar een hoger niveau te tillen. Met zijn pupillen Fanny Koen en Nelly van Balen wist hij in de eerste jaren na oprichting al direct successen te behalen. De naam 'Sagitta' is afgeleid van het sterrenbeeld Sagittarius (boogschutter) en betekent pijl, wat stond voor snelheid. Jarenlang beheerste Sagitta de top van de atletiek in Nederland. Zij heeft tot op vandaag de dag de meeste nationale kampioenschappen op haar naam staan (23).

Sinds de heropening van het Olympisch Stadion in 2000 is Phanos uitgegroeid tot een club van naam in de Nederlandse atletiekwereld. Kenmerkend is dat de club steeds een vereniging voor iedereen wilde zijn. Oud, jong, recreatief, wedstrijd-atleet of mensen met een beperking, voor iedereen was er plek. Die combinatie van wedstrijd- en recreatievereniging heeft steeds vele leden getrokken – momenteel zijn dat er zo'n 1500. Topatleten inspireren de recreanten door hun prestaties op trainingen en wedstrijden en de recreanten zorgen voor een goede onderlinge sfeer binnen de vereniging.

De groei en bloei van Phanos komt zonder meer ook door de intensieve samenwerking met het Olympische Stadion. Niet alleen geeft de locatie een impuls aan de ledengroei, maar ook is er een vertrouwde samenwerking met de stichting die de exploitatie van het stadion beheert. Omdat er regelmatig andere evenementen in stadion plaatsvinden en Phanos-atleten dan moeten uitwijken is in goed overleg met de stichting, de gemeente Amsterdam en andere belangenbehartigers besloten een alternatieve trainingslocatie aan te leggen achter het stadion. Dit multifunctionele sportpark, waar onder andere ook voetbalvereniging ASV Arsenal gehuisvest is, heeft een 4-laans baan en warming-up baan. Op die manier wordt enerzijds de A-status van het stadion, dat de mogelijkheid geeft tot het organiseren van topatletiekwedstrijden, behouden. Anderzijds kunnen de atleten van Phanos ongeacht de drukke evenementenagenda van het Olympisch Stadion blijven trainen op een locatie met hoogwaardige atletiecfaciliteiten.